

сигурно бледнее и изтънява, у Яворов отвръщането на творещия субект от другите, чуждите, непременно би трябвало да доведе до категорична *безотносителност*.

От своя страна, извличането именно на този белег като най-емблематичен за поетиката на Яворов поражда очакване, че деиктичните наречия съвсем ще размият своята указваща функция¹⁴, или че ще бъдат употребявани, за да изразят единствено специфичните пространствени релации от вътрешния свят на лирическия Аз. Засилва се и друго очакване – че е възможно деиктизмите въобще да бъдат елиминирани и да отпаднат от лексикона на поета, тъй като ще се окажат излишни в сутерирането на изцяло затворената, владена, съсредоточена в себе си, живееща-в-себе си субективност. В такъв случай, ако поетическите текстове на Яворов потвърдят подобни очаквания, би се обезсмислило издирването на *границата* в тях. Експлицирайки реалии отвъд *границата*, тези текстове ще се превърнат в особени артефакти, в творби-*безотносителни* светове, които не опонират на каквото и да е *тук и сега*, или в знаци с „нулева“ степен на съотносимост спрямо емпиричната отсамност. И наистина, след 1905-1906 г. в Яворовата поезия доста отявляно се наблюдава моделиране на *оттатъшни* реалии. Обикновено то произтича от императивното отрицание на *сегашното*, *отсамното*, на *биващото*:

Угасна слънце, няма я луната,
в небо звезди не ще изгреят пак!

.....
Примлъкна звяр и птица; нивга ехо
не ще се чуе вече по света!

(„Угасна слънце“, 1905)

Безотносителността може обаче да се постигне и опосредствано – чрез сложното взаимоотношение на нищото и нищото. В тази проекция на абсолютно отсъстващото, при то-